

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra EN AFTENSCENE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 300. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262429280/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

der i saa vigtige Henseender stod i aabenbar Strid med min inderligste og kraftigste Overbeviisning.

Hun modsagde mig vel, men ikke med den raske Varme og kjække Livlighed, som ellers var hende saa naturlig; derpaa taug hun og henfaldt i Tanker, medens hendes Øine med et Udtryk af Sorg og Medlidenhed ufravendt vare fæstede paa mig. Mit Hjerte bankede uroligt, allehaande ængstelige, anelsesfulde Tanker opstode i min Sjæl; og dog var der en mig uforklarlig Sødhed i denne Ængstelse, som jeg aldrig før havde følt. Men jeg reiste mig, tog ydmyg Afsked for i Eensomhed at adsprede mig og komme paa Spor efter Løsningen af denne Gaade i mit Indre. Det lykkedes mig ikke selv; men en anden Haand skulde aabne mine Øine.

Et Par Dage efter hiin Samtale traadte en Lægebroder fra Klosteret ind til mig, og bad mig i Superiorens Navn at komme did: den høiærværdige Herre ønskede at tale med mig. Skyndsomt gjorde jeg mig færdig og fulgte med Sendebudet. Det var en stille Aftensund og Solen var just ved at gaae ned, da jeg traadte ind i Klosters fiirkantede Gaard, hvis Indre udgjorde det yndigste Blomsterfelt, omringet af Laurbærtræer og Cypresser, og paa hvis fire Sider vare kjølige Buegange; Buerne bleve baarne af dobbelte, ranke Søiler og Hvælvingerne vare smykkede med skønne Billeder, der forestillede Begivenheder af den hellige Skrift og af de catholske Helgenes Liv og Gjerninger. Paa en Steenbænk under Arcaderne sad Abbeden med sit hvide, ærværdige Skjæg nedhængende paa den sorte Ordensdragt; paa Brystet glimrede et stort Kors og i den høire Haand havde han en lang hvid Stav, som han støttede sig paa.

Han reiste sig og kom mig med venlig Alvor imøde, tog min Haand og førte mig til sit Sæde, hvor han bad mig tage Plads ved sin høire Side. Paa et Vink fra ham forlode os de tjenende Brødre, der stode hos, og da de vare borte, begyndte han sin Tiltale.

Efter en lang Indledning, hvori han gjorde sig Umage for at vinde mit Hjerte og min Tillid for hans Hensigter og gode Villie, nærmede han sig endelig til sit egentlige Maal. Det var hverken meer eller mindre end et Forsøg paa at omvende mig, og benyttede han sig herved af alle de mig vel bekjendte Midler. Men uagtet jeg af Erfaring kjendte den fine List, den Varme og urokkelige Fasthed, hvormed de papistiske Præster pleie at iværksætte saadanne Forsøg paa, som de kalde det, at bringe et forvildet Faar paa rette Vei til Hyrden; uagtet hans Foredrag strengt og bestemt holdt sig til dette Ene, saa forekom det mig dog, som om jeg i hans Tone og Holdning og i den hele Form kunde spore en Bihensigt; men hvis sande Natur endnu var mig dunkel. — Da han nu tilsidst taug og med et mildt, roligt Smil ventede paa, hvad jeg vilde sige, saa svarede jeg ham vel med den Ærbødighed, jeg virkelig følte for ham, og med den Agt, enhver god Christen skylder en anderledes Tænkende, hvem han ikke bør forarge, men dog tillige med en saadan Bestemthed og en saa kraftigt og klart udtalt fast Villie, at den gamle Mand vel maatte forstaae og indsee, hvorledes der hos mig i denne Henseende Intet var at udrette.

Han forblev taus nogle Øieblikke; derpaa begyndte han atter: »Velan, min Søn! jeg vil ikke fremdeles ved mine Beviser søge at rokke Din Tro, som Du holder saa fast paa, som paa det eneste rette Livs-